

Posudek bakalářské práce
Boccacciovy pastorální skladby,
kteřou předložila Denisa Lukášová,
ÚRS FFUK v Praze, červen 2012

Denisa Lukášová napsala bakalářskou práci na nepříliš často traktované téma a představuje slavného trecentistu Giovanniho Boccaccia v jiné tvůrčí poloze, než je autor *Decameronu*. Její volba je bezesporu záslužná a hned na úvod můžu konstatovat, že svůj úkol bezpečně zvládla.

Jádrem práce jsou zevrubné obsahové i formální analýzy pastorálních skladeb *Commedia delle ninfe fiorentine* a *Ninfale fiesolano*, jež Boccaccio napsal během florentského období, ve 40. letech 14. století. Předchází jim úvodní kapitola obsahující Boccacciův přehledný medailon a dále mapující autorův vztah k antické poezii a mytologii a zejména k pastorálnímu žánru. Denisa Lukášová v ní přesvědčivě dokládá vliv římských básníků Vergila a zejména pak Ovidia na Boccacciovu tvorbu a ukazuje, jakým způsobem Boccaccio propojil antické ideje s křesťanskými, aby svá díla aktualizoval pro soudobé čtenáře.

Samotná analýza obou Boccacciových skladeb je provedena velice pečlivě a nahlíží skladby z mnoha úhlů, působí koherentně a nabízí množství detailních postřehů. V kapitole věnované *Commedia delle ninfe fiorentine* Denisa Lukášová zdůrazňuje mj. dantovskou inspiraci, k níž odkazuje už název skladby (v dalším století změněný na *Ninfale d'Ameto*). Tato inspirace se projevuje ve formální podobě: kombinaci prozaického vyprávění doplněného o verše v tercínách, tzv. prosimetrum najdeme už u Danta ve *Vita nuova*. Vliv Danta autorka odhaluje i v alegorické rovině, nejen v motivu nymf, jež se stávají symboly ctností, ale zejména ve vnitřním přerodu protagonisty Ameta, kterého povznesl a zušlechtil milostný cit. Ameto osvobozený od své animální postavy tak může předstoupit před Venuši, která je v Boccacciově skladbě ztotožněna s křesťanským bohem. Autorka také upozorňuje na skutečnost, že v této skladbě Boccaccio poprvé pracuje s konceptem rámcové struktury díla.

V analýze *Nimfale fiesolano* je zdůrazněn vliv Ovidiových *Proměn* a dále historický podtext skladby, v níž Boccaccio poskytuje svoji verzi nejstarších toskánských dějin. Z pohledu formy a jazyka autorka zmiňuje Boccacciovu zásluhu o kultivování oktávy, která se pak stala základem italské renesanční epiky.

V závěru pak Denisa Lukášová nejen shrnula své poznatky, ale provedla vzájemnou komparaci obou děl.

K práci Denisy Lukášové výtky nemám, je kultivovaná, faktograficky přesná a bohatá, autorčiny analýzy a poznámky se opírají o kvalitní sekundární prameny. Kladeným nárokům bylo bezezbytku vyhověno, a proto práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji známkou výborně.

V Praze dne 20. června 2012

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.

oponentka